

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIFNA AF

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

FÖRSTA BANDET

ÖLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AF

SVEN SÖDERBERG OCH ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1900—1906

[111410]

22. Hulterstads by.

Pl. XIII. Fig. 22.

Det runstensfragment, som är afbildadt pl. XIII, fig. 22, hittades våren år 1891 af kyrkvaktaren Lindgren vid grushemtning i östra landborgen.¹ Fyndstället ligger ett stycke söder om Hulterstads kyrka, nästan midt i byn.

Fragmentet utgör ett stycke nära toppen af en sten, som haft samma form som Sandbystenarna (Pl. XVI och XVII). Äfven fragmentets väl utförda ornament visa likhet med ornamenten på Sandbystenarna. På fragmentet äro de likväl upphöjda, och detta öfverensstämmer därför i afseende på ornamentiken närmast med Resmostenen nr 4 och Mörbylångastenen nr 6. Vi fästa särskildt uppmärksamheten på det fragment af ett djurhufvud, som ses vid nedersta brottkanten af fragmentet. Detta djurhufvud har tydligen haft alldeles samma utseende som de två från sidan sedda djurhufvud, som förekomma på öfre delen af Resmostenen nr 4.

Inskriften har varit inhuggen på en upphöjd ram längs kanterna. De bevarade delarna af denna ram ha ett något oregelbundet utseende, i det att sjelfva kanterna äro snedt afskurna. Till höger är denna afskärning särskildt skarp, så att runorna här icke kunnat inbyggas ända ut till kanten.

Fragmentets mått äro 31 och 38 cm. Största tjockleken är 6 cm. Både ornamentens och runornas nuvarande utseende visar, att stenen en gång legat som golfsten, utsatt för nötning.

Inskriften har mot hvad vanligen är förhållandet börjat på högra sidan och slutat på den venstra. Den läses från venster till höger, och runorna stå därför med fötterna utåt mot kanten. Följande runor äro helt eller delvis bevarade:

— — — †† : þ — — — [†]††††† + — — —
 — — — na : þ — — — [e]ftir + — — —

¹ Om betydelsen af denna benämning se ofvan s. 46, not. 1.

1/8

Två skiljetecken finnas på fragmentet, en gång ett litet vertikalt streck, en gång ett litet kors. Runorna till höger äro af förut nämnd anledning helt korta: nr 1 † endast 2.5 cm, nr 2 † 3 cm; nr 3 þ är stympad och de qvarvarande strecken äro utvidgade och ojemna i kanterna i följd af nötning. Af den fjerde runan fins blott spår af nedre delen i brottkanten. Sannolikt har den varit stungen, då alla bevarade runstenar af denna grupp hafva **eftir** med **e**. — De återstående runorna **Þ↑R** äro temligen fullständigt bevarade samt omkr. 6 cm långa. Efter det lilla korset, som bildar skiljetecken, fins spår af ännu en staf.

De två ord, af hvilka endast enstaka runor äro bevarade, kunna lätteligen suppleras; **na** utgör tydligen slutet af ordet **steina** och **þ** början af **þisa**. Inskriftformeln har på denna sten varit densamma som på den föregående Hulterstadsstenen nr 21 och Resmostenen nr 4: [*N. N. ravisti stæi*]na þ[*essa*] æftir — —. »N. N. reste dessa stenar efter — —.» Stenen har alltså utgjort en af ett par. Man kan förmoda, att den tillhörande stenens inskrift börjat på venstra sidan och slutat på den högra (jfr ofvan s. 44).

Inskriftens sena tid ådagalägges genom skrifsättet **eftir** för äldre **eftir**.¹